

KRISTŮV IMPULZ A JEHO VELCÍ ZVĚSTOVATELÉ

Poznámky z přednášky, Řím 13. dubna 1910

Obě poslední přednášky nás zavedly do podstaty jednotlivého člověka. Dnes získáme malý výhled do určitých vývojových období celého lidstva z jeho duchovního života. Rozhlížejíce se z hlediska dnešního svého vývojového období, můžeme se vrátit do dálné minulosti a můžeme z ní dělat závěry týkající se budoucnosti. Vezmeme-li při tom na pomoc svůj jasnozřivý zrak, stane se zkouška ještě lehčí a náš prorocký pohled do nastávajících dob se stane ještě jistější.

Lidské schopnosti se neustále po tisíciletí měnily a staré generace byly zcela jinak nadány než generace naše. Co bylo kdysi jasnozřivé vědomí, není to, čeho může být dosaženo dnes rosikruciánským školením. Bylo to temnější, avšak všem lidem vlastní jasnozřivé vědomí. My sami, kdo jsme tu dnes shromážděni, byli jsme vtěleni v oněch lidech, avšak naše schopnosti byly jiné a budou se v příštích inkarnacích stále dále měnit. V našem období by měly být vyvinuty ty schopnosti, které umožňují přesné pozorování fyzického vnějšího světa, jako na příklad vnější rozum, který používá mozků a fyzických smyslových orgánů. Dříve, nebyla duše omezena na tyto orgány jako dnes, měla jasnozřivé orgány, které pozvolna otupěly. Duševní schopnost pozorování byla zcela přenesena z vnitřního světa na vnější, avšak bude v budoucnosti opět změněna a zvýšena. Smyslově fyzické zření bude doplněno duchovním jasnozřením, které se stane normálním nadáním všech lidí. Sestoupili jsme do hmoty a náš pohled se zatemnil; avšak je blížká doba, kdy kolem nás znovu nastane světlo a my budeme skrze hmotu vzhlížet k duchu. Proto bylo nutné, aby z duchových světů neustále přicházely nové vlivy. Člověk dostával zadání za zadáním, aby svou bytost vytvořil do všech stran a aby uzrál, aby obdržel nejvyšší nadání od Krista, když sestoupil na Zemi a inkaroval se v Ježíši Nazaretském.

Kristus je tak mocná bytost, že sám zůstává pro nejvyšší jasnozřivé vědomí nepochopitelným. Ať se zasvěcený pozvedne sebevýše, pochopí jen malý díl z něho. My, kdož jsme 2000 let po něm, jsme teprve na počátku pochopení Krista. Vyšší poznání jeho bytosti je vyhrazeno lidstvu budoucnosti, až v něm budou probuzeny intimnější volní impulzy. Náš celý předcházející vývoj byl jen přípravou k přijetí Kristova principu a několik málo vysokých předchůdců mělo úkol vést toto zrání lidských duší. Stejně tak budou následovníci lidským duším vtiskovat stále vyšší ideje a city a uschopňovat je stále více, aby v sobě nechali vládnout božskou sílu. Oni vysocí vůdci a učitelé, kteří obětují svou duchovní sílu ve službách lidstva a otvírají naše duše, se na Východě nazývají bodhisatvové. Jsou to bytosti naplněné moudrostí a jejich posláním je vyzařovat moudrost. Z jejich řady budiž vyzdvižen ten, který žil 500 - 600 let před Ježíšem Kristem. Gau- tama Buddha, velký Buddha.

Abychom si o něm udělali správný obraz, musíme myslet na jeho dřívější inkarnace, v nichž byl na Zemi činný jako bodhisatva, jak jich v průběhu tisíciletí mnoho zasáhlo do života lidstva; oni tvoří něco jako sbor, v němž každý člen má své určité posláním podle stavu zralosti lidstva.

Teprve během své inkarnace jako indický královský syn Sidharta pozvedne se ke stupni

buddhy. Jeho posláním bylo připravit nauku o soucitu a lásce. Mohlo by se namítat, že to udělal Kristus - nikoli. Kristus ji nejen učil; on vštěpoval lásku a soucit sám do srdcí lidstva.

Mezi Buddhovým učením a silou Kristovou je rozdíl jako mezi znalcem umění před Raffaelovým obrazem a Raffaelem samotným. V tom právě spočívá velký omyl mnohých, že v Buddhovi vidí nejvyššího všech duchů v lidské postavě. Nevědí, že ten, který se inkaroval 600 let po něm v Ježíši Nazaretském, byl sám inkarnací Loga. Buddha měl připravit impuls soucitu a lásky. Připravoval duše pro to, co měl přinést Kristus. Pozorováno ve velkém je jeho přípravné dílo to nejvýznamnější, které kdy bylo vykonáno. Pro lepší porozumění jeho osobnosti musíme si ujasnit rozdíl mezi bodhisatvou a buddhou. Vezmeme-li si na pomoc svůj jasnozřivý zrak, tak vidíme, že bodhisatva je lidská bytost, která je ustavičně spojená s duchovným světem a nežije zcela ve fyzickém světě. Jeho bytost je jaksi příliš velká, aby našla místo v lidském těle, jen část dosahuje až do zemské schránky, větší část zůstává ve vyšších světech. Bodhisatva je v důsledku toho neustále ve stavu inspirace.

Gautama Buddha se narodil jako taková bytost. Teprve v devětatdvaceti letech byla jeho zemská osobnost tak silná, že do sebe mohla přijmout tu vyšší část. Podle legendy se na své putování usadil pod fíkovníkem a dostalo se mu osvícení, které z něho udělalo buddhu. Vystoupil k vyšší hodnosti, podle pořadí, jaké panuje v duchovném světě. Jiný současně postoupil a zaujal místo jím opuštěné. Jeho následovník v hodnosti bodhisatvy vládne teď ve svém úřadě, až sám dosáhne zralosti buddhy. Uplyne ještě 3000 let, pak se bude inkarnovat jako Maitrea Buddha mezi lidmi. O jeho úkolu bude řeč později.

Jaký význam má pro lidstvo, že se bodhisatva stal Buddhou? Bylo mu tím umožněno nabýt nových schopností. Vládne leckdy názor, že tytéž schopnosti stále existovaly ve více méně vysokém stupni. Tak tomu však naprosto není. Během vývoje se přidávaly stále nové schopnosti, a pokaždé, když lidstvo uzrálo, aby bylo vybaveno novým nadáním, musela být tato nová schopnost inkarnována jednou nejprve ve velkém člověku. V něm se nejprve projevila a on potom vložil zárodky do duší, které tu byly připraveny. Proto bylo veškeré cítění a myšlení před objevením se Gautama Buddhy jiné. I přijímání učení bylo jiné, než tomu bylo u pozdějších lidí. Přijímali polonevědomě, jako sugesci, co dostávali bodhisatvové jako inspiraci a nechávali to proudit do svých žáků jako sílu. Gautama Buddha dostali teprve lidé pud k soucitu a k lásce k bližnímu a byli tak připravováni přijmout Kristův impuls. Nestačí však tato schopnost cítit, musí se stát vedoucí životní silou a lidé ji musí umět prožívat.

Můžeme se zeptat, odkud tito bodhisatvové dostávají svou sílu a své učení - Vysoko nahoře v duchovných světech, do nichž vyčnívají, uprostřed svého vysokého sboru, trůní někdo, jenž je učitelem všech a zároveň nevysychajícím zdrojem veškerého světla a veškeré síly a veškeré moudrosti, jež na ně proudí: Kristus. Z něho čerpali a jako jeho předchůdci sestupovali mezi lidi. Pak sestoupil on sám na Zem a vtělil se v Ježíši Nazaretském. A po něm opět přijdou, aby provedli jeho plán.

Na konci své vysoké životní dráhy se bodhisatva stane buddhou a nepotřebuje už přijímat fyzické tělo. Stupeň buddhy uzavírá cyklus jeho inkarnací a on přechází na nový, vyšší vývoj. Jeho nejnižší bytostný článek už pak není fyzické tělo, ale éterné tělo a je od této chvíle vnímatelný jen jasnozřivému pohledu. Jedině jasnozřivý člověk může sledovat, jak Gautama Buddha dále působil po smrti pro blaho lidí a pomáhal rozvíjet všechny síly na Zemi, aby se sám Kristus mohl ztělesnit v těle, pozemském nástroji, který se stal jeho osobností: v Ježíši Nazaretském. Pro to se muselo hodně udát a byla s tím spojena řada událostí, jak to můžeme

vidět z Lukášova evangelia. Říká se tu, že pastýři dostali na poli milost vidět, co jinak zemský zrak není schopen uzříti. Stali se jasnozřivými a nad místem, kde se narodil Ježíšek, viděli, jak se vznášejí andělé. Kdo byli tito nebeští duchové? Byl to dar, který daroval Buddha, když se obětoval. Jako viděli v jeho silách, vetkaného do jeho aury, která obklopovala ono místo. Avšak k této největší události neměl přispět on sám, každý z předešlých bodhisatvů měl darovat svůj díl. Díl Buddhův, největší, se stal viditelný jako andělská aura.

Mnohým se může jevit tento výklad v rozporu s tím, co vědí o Buddhovi a buddhismu. Neuvažují, že jejich vědění pochází ze starých spisů a že Buddha nezůstal tím, kým byl při své smrti. Zapomínají, že i on pokročil ve vývoji. Tehdejší Buddha připravoval křesťanství, nynější je v křesťanství.

Zahledíme-li se zpět na jeho předchůdce, vidíme z jejich učení, že Kristova bytost byla v povědomí lidí už v nejvzdálenější minulosti. Velcí vůdcové všech národů a všech dob o něm mluvili. Tak například nacházíme ve staré Indii ve Védách část, i když malou, mohutných nauk svátých řišiu. Višva - Karman nazývali nepochopitelnou bytostí, kterou tušili za svou sférou. Později, ve staré Persii, zvěstoval Zarathustra, co viděl jeho duchovní zrak. Jak se o tom jednalo v první přednášce, bylo to to, čeho se dosáhlo iniciací: Zření Slunce o půlnoci. - Hledě skrze fyzickou hmotu, viděl ducha Slunce.

Pro lepší porozumění si připomeňme, že fyzické tělo nebeského tělesa stejně tak jako tělo člověka, je jen částí celkové příslušné bytosti, a že obojí má jemnější základy, které jsou jasnozřivému člověku viditelné jako aura. Jako člověk má malou auru, auru utvořenou z astrálního a éterného těla, tak rozlišujeme v makrokosmu velkou auru, „Ahura Mazdao“, jak ji nazýval Zarathustra. Z tohoto jména vznikl později Ormuzd, stejného významu jako duch světla. Kristus byl tenkrát ještě daleko od nás, proto říkal Zarathustra svým žákům: Pokud lpí váš pohled na Zemi, nevidíte ho, ale pozvednete-li se svou jasnozřivou silou vzhůru do vysokých nebeských prostor k Slunci, najdete velkého ducha Slunce.

Stejně tak mluví starohebrejská tajná nauka o velkém duchu, který se vznáší v kosmickém prostoru, a kterého jasnozřivý člověk musí hledat ve vysokých sférách. Následuje však proroctví, že sestoupí a spojí se se zemskou aurou. Jedním z těch, kteří ho v naší zemské sféře vnímali, byl Pavel. Jako Saul zajisté věděl, že přijde Mesiáš a že Země se spojí s duchem Slunce, myslel si však, že je ještě ve velké dálce. Na cestě do Damašku se stal náhle jasnozřivým a poznal, že ta velká událost už nastala a Ježíš Nazaretský je ten dlouho očekávaný. Tento zážitek ho proměnil v Pavla a on od té doby zvěstoval jako nadšený apoštol, co se stalo.

Kristův impuls nelze pojímat jen jako osvětlení jednotlivých lidí. Jasnozřivý člověk může říci, že se celá Země skrze něho stala něčím novým. Když tekla na Golgotě Kristova krev, nastalo niterné spojení naší Země s nejvyšší bytostí, která sestoupila z nedosažitelných nebeských prostorů ke spáse lidstva. Mnoha lidmi je už poznán jako ten, na jehož příchod bodhisatvové zde dole už po tisíciletí připravovali, avšak je málo lidí, pro které se křesťanství stalo pravým životem. Kristův impuls je ještě v zárodcích a lidstvo bude potřebovat ještě dlouhou dobu a bude muset být podníceno mnoha vůdci, než se uplatní ve všech projevech sociálního života.

Mohutný pokrok v životním názoru jsme však zaznamenali v krátkém časovém rozmezí, které dělí Buddhu od Krista. Jedna skutečnost ho ukazuje tak názorně jak je to možné. Když mladý královský syn Siddharta, budoucí Buddha, vystoupil jednou ze svého paláce, v němž se

mu neukazovalo nic jiného než rozkoš a lesk, mládí a krása, spatřil mrzáka a on se pohledem na něj zděsil a řekl si: Život přináší nemoc a nemoc utrpení. - Jindy potkal starce a sklíčen usoudil: Život přináší stáří a stáří je utrpení. - Brzy na to viděl to nejvíce odstrašující, rozkládající se mrtvolu, a plný hrůzy si opakoval: Život přináší smrt, a smrt je utrpení. - Kamkoli pohlédl, viděl neduhy těla a duševní bolesti a odloučení od všeho, co je člověku v životě milé a drahé. Veškerý život je utrpení, říkal si a na této zásadě si vybudoval učení o zřeknutí se života. Člověk by měl, tak učil, aby unikl utrpení, usilovat o to, pozvednout se pokud možno rychle z okruhu inkarnací, aby navždy unikl strastiplnému střídání života a smrti.

Pokročíme-li o několik století dále, uvidíme nesčetné lidi, kteří nebyli žádní buddhové, ale prosté duše, kteří však v sobě tušili moc Kristovu, jak pohlížejí na mrtvolu nikoli však s hrůzou. Nejsou naplněni výhradní myšlenkou: smrt je utrpení, neboť ve smrti Kristově zažili smrt jako vzor, který tu znamená: smrt je vítězství ducha nad vším tělesným. Smrt je vítězství věčnosti nad veškerou časovostí.

Ještě nikdy před tím nebyl dán takový impuls jako tento, který přišel z mystéria na Golgotě, a nikdy se na Zemi člověku nedostane většího impulsu. To pociťovaly ony naivní duše, když vzhlížely ke kříži, k nejmocnějšímu ze všech symbolů. Tu cítily, že je něco vyššího a silnějšího než upadající tělo, jež je podrobena nemoci, stáří a smrti.

Uvažujme teď o ostatních větech Buddhova učení se svým křesťansko-duchovněvědeckým názorem: nemoc a stáří nás nemohou zbavit odvahy a zahnat na útěk, protože jsme poznali jejich základ. Včera jsem viděli, jak nově nabyté schopnosti našeho astrálního těla dělají naše nepoddajné tělo stále neobývá tělně jší a jak vzrůstající disharmonie mezi duší a tělem tělo pozvolna ničí a to je nakonec odstraněno. Stáří nás neleká, neboť víme, že když život zde dosáhl vrcholu a tělo začíná uvadat, stáhne se v něm nově vydobyté do mladého zárodku, který potom jednou rozkvetne v bohatší život na Zemi. Tento rozvoj v duchu, jak jej učí křesťanství, skrývá v sobě nekonečnou útěchu a dělá nám méně bolestivé odloučení od těch, které máme rádi, neboť víme, že odloučení je podmíněno jen fyzickými závorami a my můžeme najít v duchu cestu ke svým drahým.

Jestliže tak myslíme a cítíme, dostane celý život zde dole nový pro- duchovnělý výraz a získává pro nás stále více na hodnotě. Náš duchovní zrak prohlédne fyzické nedostatky a pomůže nám snášet je s klidnou myslí. Víme, že naše pracoviště je zde dole a zde musí být zaseto símě pro nový život. Co dnes můžeme poznat z duchovní nauky, stane se nám jistotou v příštích vývojových stupních. Kristova síla, která se teprve rozvíjí, se v našem vnímání brzy vystupňuje. Jsme na konci přechodného období, které znamená nejhlubší bod ponoření do hmoty a duchovní oslepnutí ve hmotě, a v nedaleké době přistoupí ke smyslovému fyzickému vnímání začínající jasozření. Tento pokrok bude možno poznat na dvojích jevech. V jednotlivých lidech - a jejich počet stále poroste - se probudí schopnost vidět éter- né formy, které obklopují fyzično. Uvidí třeptit se jemné schrány životního těla kolem fyzického.

Kromě tohoto obohaceného vidění uvidí jednotliví lidé vynořit se při provedení nějakého činu něco jako snový obraz. Zpočátku se na tyto obrazy bude stěžít dbát a především se jim nebude rozumět. Budou nejprve stínové a jen pozvolna se zjasní zvláště u těch, kteří smýšlejí materialisticky. Čím silněji totiž drží materialismus člověka v zajetí, tím mu bude obtížnější si uvědomovat duchovno a vnímat nadsmyslové. Budoucím jasozřivým lidem se budou přirozeně ostatní vysmívat jako bláznům a možná budou i zavíráni jako nemocní. To však

nebude moci zabránit tomu, co se má stát. Nadmyslové zření bude zřetelnější a častější a lidé pochopí, co se otevírá jejich pohledu. Eterné formy je poučí, že život je všude, a ve vynořujících se vizích brzy poznají karmické obrazy vyrovnání. Uvidí, co vytvořili činem a porozumějí, jak tento čin, byl-li zlý, budou muset opět vyrovnat.

Avšak ještě jiné schopnosti budou spojeny se schopnostmi právě vyjmenovanými: menší počet lidí prožije vlastní zkušeností to, co proměnilo u Damašku Saula v Pavla. Stejně jako on náhle uvidí, že Kristus se smrtí na kříži na Golgotě spojil se Zemí. Tento mohutný vnitřní zážitek, který budou mít v nedaleké budoucnosti mnozí lidé, je to, co bylo slíbeno jako „opětne objevení se Krista“. Kristus se totiž objevil jen jednou tělesně a bylo ho možné vidět fyzickými smysly, když lidstvo nebylo jasnozřivé. Zůstal však u lidí, jak to sám slíbil: „Jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“ Kristus nezůstal v tělesné schráně a ani se opět v těle neobjeví. Kdo věří ve zvyšování lidských schopností, ten tomu porozumí.

Lidé mají Kristovou silou opět vystoupit vzhůru nad závory fyzického světa a jejich vnímání nemá zůstat vázáno jen bytostí vtělené ve hmotě. Duchová říše se svou podstatou jim má být opět otevřena a mají vidět toho, kdo je osvobodil z temnoty a hříchu.

Toto se bude lidem neustále opakovat. Hodně jich to přijme ve formě, jak to přináší dnešní duchovní věda. Jiní však budou lpět na mínění, že sem Kristus znovu přijde v těle, nechají se klamat falešnými mesiáši a octnou se na scestí. Ti, kdo odmítají duchovno, nechtějí je zřít, budou ho hledat zde zhmotnělého mezi lidmi, a nepřátelské mocnosti rozešlou své zástupce a použijí pro své účely zatvrzelost a zaslepenost. V průběhu století se často mluvílo o takových mesiáších a vnější dějiny jich hodně tělesných uvádějí. Jsou to ti, kteří budou důkazem pro ty, kteří se nazývají theosofy. Hodně jich totiž mluví jako theosofové a rádi se za takové prohlašují, avšak mají theosofii na jazyku a nikoli v srdci. Kdo však nebude více věřit svému fyzickému zraku než otvírajícímu se zraku duchovnímu, ten prožije událost u Damašku.

Zprvu jich bude jen málo a pak jich bude stále přibývat a počtem vidoucích poroste jejich vliv na celé lidstvo a promění je. K duchovnímu vnímání přibudou v průběhu dvou příštích tisíciletí také nové morální schopnosti. K tomu, co teď člověk vytváří, potřebuje rozumové schopnosti a inteligenci, a na morálce, původci nezáleží. Později tomu bude jinak. Teď například se omezuje chemikova činnost na slučování látek. Avšak přijde doba, kdy bude moci nechat proudit život do jím sestavených útvarů. Avšak aby se člověk dostal tak daleko, musí mít v sobě vyvinuty nejprve nejjemnější a nejušlechtlejší impulzy, a teprve pak bude s to nechat vproudit do svého díla v nich obsaženou sílu. Dnes je člověk ještě příliš nevyvinutý a nemorální, a způsobil by tu největší pohromu, kdyby měl takové síly k dispozici. Proto se mu to nepodaří dříve, než bude moci vlévat do všeho, co dělá, nejen rozum, ale zároveň morálku, srdce a lásku. Neuctivé experimentování se sobeckým smýšlením musí se stát nemožným, láska se musí stát pohnutkou veškerého tvoření a laboratorní stůl se musí stát oltářem.

Nové období začíná s vystoupením Kristovy síly a Jan Křtitel na to poukazuje slovy: „Změňte své duševní rozpoložení, neboť nebeská říše se přiblížila.“ Viděl sestoupení boha Slunce, Ahura Mazdao, a poznal v Ježíši Nazaretském jeho nositele. Musíme se připravit na tuto novou dobu a vyrůst z materialismu. Musíme si uvědomit, že náš obzor se rozšíří a připojí se nové orgány pro dokonalejší vnímání k nynějším fyzickým orgánům. Nepochybujeme o této pravdě a nepokládejme ji za blouznění a nebezpečná učení, která mohou škodit Kristovu impulzu. Porozumění a cit pro to se budou neustále objasňovat a prohlubovat a počet těch, v nichž Kristův zárodek začne růst, se bude stále zvětšovat. Aby se však mohl plně rozvinout v

celém lidstvu, musí se mezi námi ještě inkarnovat velká individualita.

Bodhisatva, který vstoupil na místo Gautamovo, když se tento stal Buddhou, sestoupí v postavě Maitrey Buddhy, aby přivedl lidi k plnému poznání Krista. Bude největším ze zvěstovatelů Kristova impulzu a mnohým umožní zážitek u Damašku. Uplyne ještě dlouhá doba a duchovní věda bude dělat v neustále nové formě lidem pochopitelnou Kristovu bytost ze stále vyšších hledisek, až poslední z bodhisatvů dokončí na Zemi své poslání, lidstvo pochopí Krista v jeho celém významu a celkový život lidstva vzejde neutajeně v jeho impulzu.

Taková mocná perspektiva nám ukazuje, jak člověk musí vzhlednout k nadsmyslovým událostem, aby porozuměl smyslu událostí zemských. Všechno směřuje k tomu, udělat lidem pochopitelným, co je náplní slov: „Jsem s vámi po všechny dny až do konce časů!“

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions and activities. It emphasizes the need for transparency and accountability in financial reporting. The second part details the various methods used to collect and analyze data, including surveys, interviews, and focus groups. The third part presents the findings of the study, highlighting key trends and insights. The final part concludes with recommendations for future research and practical applications of the findings.

The study was conducted over a period of six months, during which time a total of 150 participants were interviewed. The data collected was analyzed using a combination of qualitative and quantitative methods. The results of the study indicate that there is a significant correlation between the variables studied. This finding has important implications for the field of research.

In conclusion, the research has provided valuable insights into the complex relationships between the variables under investigation. The findings suggest that further research is needed to explore these relationships in greater depth. The authors hope that this study will contribute to the ongoing discourse in the field and provide a foundation for future work.